

RUDENS INSTRUMENTACIJA

Pro rudenio rūškaną rūgščią,
pro lėtą lietaus monotoniją
vėl pradeda krūpčiot ir kūkčiot
sušlapę lapai geltoni.

Lietus iš lėto kaip smalkės
pro stiklą, pro tinką, pro stogą
graužiasi, laužiasi, smelkiasi,
nurengia, nudrengia kaip sodą.

Širdy kaip šile šiluma
po sąmonės samanom slepiasi.
Tyli toluma ir gili vienuma.
Tik lapas nupuola. Šlapia.

1966

TĖVO ŽIEMA

Iš aukštųjų mano tėvo medžių
jau seniai išskrido visi paukščiai.
Ir dabar į juodas jų šakas
visą žiemą krinta šaltos žvaigždės.

Ilsisi seni laukų padargai:
arklas, dalgis, rankos ir akėčios.
Rodos, kad jau nebėra kur eiti.
Rodos, kad nėra jau kuo stebėtis.

Sunkūs jo gyvenimo stebuklai
neįrėminti, neaprašyti liko –
kas įrėmins vandenį ar žolę,
aprašys pavasarį ar žiemą?

Kai gerai įsiklausai, tai naktį
iš netolimo tvartelio girdis,
kaip giliai ir sunkiai atsidūsta
persenus, ištikima žalmargė.

Viskas sutelpa į vieną mintį...

1966

TIE LANGAI

Dar gyvi. Dar mato tie langai,
pro kuriuos vaikystėj viskas tikra.
...Medžių šakos lyg ilgi nagai
visą naktį grabalioja stiklą.

Ir nubėga kūnu šiurpulys,
lyg per seną kūdrą šaltas vėjas.
Iš pat ryto langas ima lyt,
kol vienam kamputy prašviesėja.

Tiek valytų, lopytų, šveistų,
užkamšytų, paremtų balanom –
jau nėra daugiau tokių šviesių
ir tokių pilnų langų kaip mano.

Įsiremsi, būdavo, akim
ir su lango kryžium susiliesi –
ir jau niekas nepajėgs atimt,
ką suspėsi akimis paliesti.

Naktį jie pasislenka arčiau,
mėnesiena kaip sapnais užkloja...
Ką mačiau ir ko dar nemačiau,
aš už viską tiems langams dėkoju.

Nes ir šiandien – vaikiškai, ilgai
dar žiūriu į viską pro jų stiklą.
Jie gyvi. Jie mato, tie langai.
Tik pro juos, deja, ne viskas tikra.

1966

* * *

Ten sniego dabar sulig vartais,
stogai varvekliais nukarę.
Tėvas aketę kerta –
girdo avį ir karvę.

Paskui – kaip sveikatą – taupiai
pameta saują šieno.
Ir motina atsiklaupia
tvarte prie kibiro pieno.

Man reikia ten būti. Reikia
paglostyt telyčią pernykščią.
Man reikia matyt, kaip riečia
gyvenimą skalsiai ir šykščiai.

Man reikia nuo tėvo stalo
duonos juodos paragauti –
kaip tikinčiam, kurs privalo
ramybę ir atlaidus gauti.

1966